

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: ENDNU ET BITTE NYK

Citation: Aakjær, Jeppe: "ENDNU ET BITTE NYK", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 250. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid97956/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Hier sprang Folkesangen klinger
frem af Skotlands Grund og Stene,
munter som Forellen springer
under Flodens Askegrene.

Byd en Skotte hundred Borge
for den ene Bondehytte,
og han svarer dig med Stolthed:
„Ej for tusind vil jeg bytte!“

¹³⁷¹⁶ 1906.

ENDNU ET BITTE NYK.

HAN Ole bor paa Heden
med Sand og Aal forneden,
med Rugen svang og sveden
og Spergehøst for Byg.
Ved Sliddet tungt og treven
med Spaden og med Grøben
er Oles Mundheld bleven:
„Endnu et bitte Nyk!“

Gaar Stud i Staa for Ploven,
og ømmer den paa Kloven,
mens Kragen tyr mod Skoven,
og Solen gaar i Syk, —
er Barnet lagt til Pudlen,
blev Praasen tændt bag Ruden,
det lyder *end* til Studen:
„Endnu et bitte Nyk!“

Og Kvinden ved hans Side
fik ogsaa tit at vide,
hvor Solens Brand kan svide
en gammel kroget Ryg;
man hører Hakkers Klinger,
men Knurren hører ingen,
de enes godt om Tingen:
„Endnu et bitte Nyk!“

Og Sumpens Siv fortrækker,
Og Vidjen Vaaben strækker,
hvor Ole Ahlen brækker
med Staalets plumpe Pløk;
og Hønen gaar og skralder,
og Staden næsten falder,
mens Oles Stemme kalder:
„Endnu et bitte Nyk!“

O, I som bo og bygge
i tavse Bøges Skygge
og føle jer saa trygge
mod Hedemandens Tryk,
husk paa, at Fædrelandet,
at *Danmark* blev et andet
paa Mulden som paa Sandet
ved slige bitte Nyk.

Vort Land skal gro og grønnes,
dets hvide Kyst forskjønnnes,
selv Lyngens Søn skal lønnes
for tusind tunge Ryk,
blot længe det maa lyde
fra By- som Landsbygyde,
fra Øbo som fra Jyde:
„Endnu et bitte Nyk!“

Novbr. 1906.

I DEN GULE LUPIN.

MARKEDSVISE.

JØRGINE var en Pige alt udaf Bondestand;
hos Bitte Jens i Traanum der tjente hun forsand.
Hun klædte sig en Søndag sent i Tyl og Mouselin
og satte sig i Kanten af den gule Lupin.

Det var alt ved de Tider, da Katten lister hjem
og slikker sine Poter, mens Natten bryder frem;
men Soren stod der søndenomm', hvor Kløvren er saa fin;
saa fik *han* ogsaa Higen mod den gule Lupin.